

dat is de zuilengang van Tirumal, gebouwd door dezen koning om er het tegenbezoek van Siwa te ontvangen, voor al de bezoeken, die hij aan den tempel bracht. Deze rijke halle bestaat uit een 101 M. lange, 32 M. breede corridor met vier rijen zuilen, die op buitengewoon kwistige wijze met sculptuur zijn bedekt, meerendeels god Siwa's velerlei wonderdadige verrichtingen voorstellend. Volgens de locale traditie uitte de god aldus zijn macht, om de hand te winnen van de schoone Madureesche prinses Minakshi, aan wie, zooals gezegd, de eene tempelhelft is gewijd. Tegen een der pijlers is de koning voorgesteld, water gietend over de in elkaar gelegde handen van Siwa en Minakshi, ten bewijze dat hij zijn dochter ten huwelijk schenkt aan den god. In het midden der corridor zijn langs vijf zuilen aan elken kant de meer dan levensgrootte, veelkleurig beschilderde beelden geplaatst van tien leden der Nayyak-dynastie; onder een baldakijn, koning Tirumal, met bescheiden klein, ter zijde van de zuil, zijn vrouwen. In deze halle worden nog altijd des voorjaars de godenstatuen onder een paviljoen van graniet geplaatst, zooals ze telken jare in Januari of Februari op geillumineerde vaartuigen worden rondgevaren op een grooten, buiten Madura gelegen, vijver, in welks midden op een eilandje een hoog, wit paviljoen mooi uitkomt tegen het palmengroen van den omringenden tuin *). Photo 8 toont een dergelijken vijver te Trichinopoly, met op den achtergrond de beroemde rots.

De Madureesche tempelhallen bieden te allen tijde een uiterst schilderachtigen, kleurrijken aanblik, maar vooral des avonds, als de lichtjes van hooge lampenbogen vóór de allerheiligsten zijn ontstoken, als 't gele licht van toortsen en olielampen een warmen gloed giet over de naakte bronzen lijven van pelgims, priesters, kooplieden en wat er verder dooreenwoelt in de breede zuilen-

gangen, die naar 't heilige binnenste voeren. Spookachtig beweegt zich een enkele Siwaasceet tusschen de menigte, kenbaar aan 't met grauwig-grijze asch besmeerde lijf en de reusachtige, op 't hoofd samengewonden haarvlecht. De zuilenruimten ter weerskanten met hare groteske statuen van goden, demonen en helden, verliezen zich in 't duister. Geheel eenig is de aanblik van den heiligen lotos-vijver, met zijn trappen en arcaden rondom, als hij daar zilverig spiegelt in het witte licht van den Indischen maannacht. De groote tempel van Madura is het beloofde land voor schilders, die zich voelen aangetrokken door de gloedrijke kleuren van het Oosten.

Aan Indië's zuidspits ligt het kleine, zandige eiland Rameswaram, door de smalle, ondiepe straat van Pamban van het vasteland gescheiden. Hier staat een beroemde tempel, die met den wijd vermaarden, populairen Rama, den held van het reusachtige epos dat Ramayana heet, in verband wordt gebracht en daardoor tot de meest vereerde heiligdommen van Indië behoort. Op het Oostelijk, druk door pelgrims bezochte, zeestrand, zou Rama vol toorn zijn pijlen in zee hebben nedergeschoten, ten einde den zeegod Sagara te dwingen hem te helpen, om met zijn leger de zeeëngte over te steken naar Lanka (Ceylon), waar zijn gemalin Sita zich bevond in de macht van den kwaadaardigen demonenvorst Rawana. Sagara verschaft hem hulp, het heir van apen onder aanvoering van den goedmoedigen Hanuman brengt van alle kanten materiaal aan, en spoedig is een brug geslagen. De reeks riffen tusschen Rameswaram en 't eiland Ceylon, die onder den naam „Adamsbrug" bekend staan, zijn volgens het volksgeloof de overblijfselen van die brug. Lanka (de gelijknamige hoofdstad van het eiland) wordt dan genomen en Sita bevrijd, die in haar onverwoestelijke trouw aan haar gemaal, een dier aantrekkelijke vrouwenfiguren is, zooals de Oudindische literatuur ons er enkele oplevert. Nog altijd is het Ramayana

*) Een voor dergelijk doeleinde gebruikte tempelvijver heet teppukulam. De Engelschen spreken eigenaardig van „floating tank".